

ROMERNE

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

KAPITTEL 1

- P**aulus, Jesu Kristi tjener, kalt til apostel, utkåret til å forkynne Guds evangelium,
- ² som han forut lovte ved sine profeter i hellige skrifter,
- ³ om hans Sønn, som etter kjødet er kommet av Davids ætt,
- ⁴ som etter hellighets ånd er godtgjort å være Guds veldige Sønn ved opstandelsen fra de døde, Jesus Kristus, vår Herre,
- ⁵ ved hvem vi fikk nåde og apostelembede for å virke troens lydighet blandt alle hedningefolkene til hans navns ære,
- ⁶ blandt hvilke også I er kalt til Jesus Kristus
- ⁷ -- til alle Guds elskede, kalte, hellige som er i Rom: Nåde være med eder og fred fra Gud vår Fader og den Herre Jesus Kristus!
- ⁸ Først takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for eder alle, fordi eders tro er navnkundig i hele verden.
- ⁹ For Gud, som jeg tjener i min ånd i hans Sønns evangelium, er mitt vidne hvor uavlatelig jeg kommer eder i hu,
- ¹⁰ idet jeg alltid i mine bønner beder om at jeg dog endelig engang ved Guds vilje må få lykke til å komme til eder.
- ¹¹ For jeg lenges etter å se eder, så jeg kunde la eder få del med mig i nogen åndelig nådegave, forat I kunde styrkes,
- ¹² det vil si at jeg hos eder kunde vederkveges sammen med eder ved den felles tro, eders og min.
- ¹³ Og jeg vil ikke, brødre, at I skal være uvitende om at jeg ofte har satt mig fore å komme til eder -- men jeg er blitt hindret inntil nu -- forat jeg kunde ha nogen frukt også blandt eder likesom blandt de andre hedningefolk.
- ¹⁴ Jeg står i gjeld både til grekere og til barbarer, både til vise og uvise;
- ¹⁵ således er jeg for min del villig til å forkynne evangeliet også for eder i Rom.
- ¹⁶ For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker;
- ¹⁷ for i det åpenbares Guds rettferdighet av tro til tro, som skrevet er: Den rettferdige, ved tro skal han leve.
- ¹⁸ For Guds vrede åpenbares fra himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet;
- ¹⁹ for det som en kan vite om Gud, ligger åpent for dem, for Gud har åpenbaret dem det.
- ²⁰ For hans usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, er synlig fra

verdens skapelse av, idet det kjennes av hans gjerninger, forat de skal være uten undskyldning,

²¹ fordi de, enda de kjente Gud, dog ikke æret eller takket ham som Gud, men blev dårlige i sine tanker, og deres uforstandige hjerte blev formørket.

²² Mens de gjorde sig til av å være vise, blev de dårer,

²³ og byttet den uforgjengelige Guds herlighet bort mot et billede, en avbildning av et forgjengelig menneske og av fugler og av firføtte dyr og av krypdyr.

²⁴ Derfor overgav også Gud dem i deres hjerters lyster til urenhet, til å vanære sine legemer sig imellem,

²⁵ de som byttet Guds sannhet bort mot løgn og æret og dyrket skapningen fremfor skaperen, han som er velsignet i evighet. Amen.

²⁶ Derfor overgav Gud dem til skammelige lyster; for både deres kvinner forvendte den naturlige bruk til den unaturlige,

²⁷ og på samme vis forlot også mennene den naturlige bruk av kvinnen og brente i sin lyst etter hverandre, så at menn drev skjenselsverk med menn, og fikk på sig selv det vvederlag for sin forvillelse som rett var.

²⁸ Og likesom de ikke brydde sig om å eie Gud i kunnskap, så overgav Gud dem til et sinn som intet duer, så de gjorde det usømmelige:

²⁹ fulle av all urettferdighet, vanart, havesyke, ondskap; fulle av avind, mord, trette, svik, list;

³⁰ retutere, baktalere, gudsførhatte, voldsmenn, overmodige, storskrytere, opfinnsomme til ondt; ulydige mot foreldre,

³¹ uforstandige, upålitelige, ukjærlige, ubarmhjertige;

³² slike som godt kjenner Guds dom at de som gjør sådant, fortjener døden, og dog ikke bare gjør det, men endog holder med dem som gjør det.

KAPITTEL 2

Derfor er du uten undskyldning, menneske, hvem du enn er som dømmer. For idet du dømmer din næste, fordømmer du dig selv; for du gjør det samme, du som dog dømmer;

² men vi vet at Guds dom, som sannhet byder, er over dem som gjør slikt.

³ Men mener du det, du menneske, du som dømmer dem som gjør slikt, og selv gjør det, at du skal undfly Guds dom?

⁴ Eller forakter du hans godhets og tålmods og langmods rikdom, og vet ikke at Guds godhet driver dig til omvendelse?

⁵ Ved din hårdhet og ditt ubotferdige hjerte ophoper du dig vrede på vredens dag, den dag da Guds rettferdige dom åpenbares,

⁶ han som skal betale enhver efter hans gjerninger:

⁷ dem som med utholdenhet i god gjerning søker herlighet og ære og uforgjengelighet, skal han gi evig liv,

⁸ men dem som er gjenstridige og ulydige mot sannheten, men lydige mot urettferdigheten, dem skal times vrede og harme.

⁹ Trengsel og angst skal komme over hver menneskesjel som gjør det onde, både jøde først og så greker;

¹⁰ men herlighet og ære og fred skal times hver den som gjør det gode, både jøde først og så greker.

- 11** For Gud gjør ikke forskjell på folk:
- 12** alle som syndet uten loven, skal også gå fortapt uten loven, og alle som syndet under loven, skal dømmes ved loven;
- 13** for ikke de som hører loven, er rettferdige for Gud, men de som gjør etter loven, skal bli rettferdiggjort.
- 14** For når hedningene, som ikke har loven, av naturen gjør det loven byder, da er disse, som dog ikke har loven, sig selv en lov;
- 15** de viser at lovens gjerning er skrevet i deres hjerter, idet også deres samvittighet gir sitt vidnesbyrd, og deres tanker innbyrdes anklager eller også forsvarer dem --
- 16** på den dag da Gud skal dømme det skjulte hos menneskene etter mitt evangelium ved Jesus Kristus.
- 17** Men om du kalles jøde og setter din lit til loven og roser dig av Gud
- 18** og kjenner hans vilje og dømmer om de forskjellige ting, idet du lærer av loven,
- 19** og trøster dig til å være en veiviser for blinde, et lys for dem som er i mørke,
- 20** en opdrager for dårer, en lærer for umyndige, da du har den rette form for kunnskap og sannhet i loven:
- 21** du som altså lærer en annen, lærer du ikke dig selv? du som preker at en ikke skal stjele, stjeler du?
- 22** du som sier at en ikke skal drive hor, driver du hor? du som har motbydelighet for avgudene, raner du avgudenes templer?
- 23** Du som roser dig av loven, du vanærer Gud ved å bryte loven!
- 24** For for eders skyld spottes Guds navn blandt hedningene, som skrevet er.
- 25** For omskjærelsen har vel sin nytte om du holder loven; men er du en lov-bryter, da er din omskjærelse blitt til forhud.
- 26** Om altså den uomskårne holder lovens bud, skal da ikke hans forhud bli regnet som omskjærelse?
- 27** Og den av naturen uomskårne som oppfyller loven, skal dømme dig, du som med bokstav og omskjærelse er en lov-bryter.
- 28** For ikke den er jøde som er det i det åpenbare; heller ikke er det omskjærelse som skjer i det åpenbare, på kjøttet;
- 29** men den som er jøde i det skjulte, han er jøde, og omskjærelsen er hjertets omskjærelse i Ånden, ikke i bokstaven; en sådan har sin ros, ikke av mennesker, men av Gud.

KAPITTEL 3

Hvad fortrin har da jøden? eller hvad gagn er det i omskjærelsen?

- 2** Meget i alle måter; først og fremst det at Guds ord blev dem betrodd.
- 3** For hvorledes er det? om somme var utro, skulde da deres utroskap gjøre Guds troskap til intet?
- 4** Langt derifra! la det stå fast at Gud er sanndru, men hvert menneske en løgner, som skrevet er: At du må kjennes rettferdig i dine ord og vinne når du fører din sak.
- 5** Men dersom vår urettferdighet viser Guds rettferdighet, hvad skal vi da si? Er vel Gud urettferdig når han fører sin vrede over oss? Jeg taler på menneskelig vis.
- 6** Langt derifra! hvorledes kunde Gud da dømme verden?

- ⁷ Ja, men dersom Guds sanndruhet ved min løgn åpenbarte sig rikelig til hans ære, hvorfor blir da jeg enda dømt som en synder?
- ⁸ Og skal vi da ikke -- som vi spottes for, og som nogen sier at vi lærer -- gjøre det onde forat det gode kan komme derav? Rettferdig er den dom som treffer slike.
- ⁹ Hva da? har vi nogen fordel? Nei, aldeles ikke; vi har jo før anklaget både jøder og grekere for at de alle sammen er under synd,
- ¹⁰ som skrevet er: Det finnes ikke en rettferdig, enn ikke en;
- ¹¹ det finnes ikke en som er forstandig; det finnes ikke en som søker Gud;
- ¹² alle er avveket; alle til hope er de blitt uduelige; det finnes ikke nogen som gjør godt, det finnes ikke en eneste.
- ¹³ Deres strupe er en åpen grav; med sine tunger gjorde de svik, ormegift er under deres leber.
- ¹⁴ Deres munn er full av forbannelse og bitterhet.
- ¹⁵ Deres føtter er snare til å utøse blod;
- ¹⁶ deleggelse og usælnhet er det på deres veier,
- ¹⁷ og freds vei kjenner de ikke.
- ¹⁸ Det er ikke gudsfrykt for deres øine.
- ¹⁹ Men vi vet at alt det som loven sier, det taler den til dem som har loven, forat hver munn skal lukkes og hele verden bli skyldig for Gud,
- ²⁰ siden intet kjød blir rettferdiggjort for ham ved lov-gjerninger; for ved loven kommer syndens erkjennelse.
- ²¹ Men nu er Guds rettferdighet, som loven og profetene vidner om, åpenbaret uten loven,
- ²² det vil si Guds rettferdighet ved troen på Jesus Kristus for alle og over alle som tror. For det er ingen forskjell;
- ²³ alle har syndet og fattes Guds ære,
- ²⁴ og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus,
- ²⁵ som Gud stilte til skue i hans blod, som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort --
- ²⁶ for å vise sin rettferdighet i den tid som nu er, så han kunde være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Jesus.
- ²⁷ Hvor er så vår ros? Den er utelukket. Ved hvilken lov? Gjerningenes? Nei, ved troens lov.
- ²⁸ For vi holder for at mennesket blir rettferdiggjort ved troen, uten lov-gjerninger.
- ²⁹ Eller er Gud bare jøders Gud? er han ikke også hedningers? Jo, han er også hedningers,
- ³⁰ så sant Gud er én, og han rettferdiggjør de omskårne av troen og de uomskårne ved troen.
- ³¹ Ophever vi da loven ved troen? Langt derifra! vi stadfester loven.

KAPITTEL 4

Hvad skal vi da si at vår far Abraham har opnådd efter kjødet?

- ² For blev Abraham rettferdiggjort av gjerninger, da har han noget å rose sig av. Men det har han ikke for Gud;

- ³ for hvad sier Skriften? Abraham trodde Gud, og det blev regnet ham til rettferdighet;
- ⁴ men den som har gjerninger, ham tilregnes lønnen ikke av nåde, men som skyldighet;
- ⁵ den derimot som ikke har gjerninger, men tror på ham som rettferdiggjør den ugudelige, ham regnes hans tro til rettferdighet.
- ⁶ Således priser også David det menneske salig som Gud tilregner rettferdighet uten gjerninger:
- ⁷ Salige er de hvis overtredelser er forlatt, og hvis synder er skjult,
- ⁸ salig er den mann som Herren ikke tilregner synd.
- ⁹ Gjelder nu denne saligprisning de omskårne, eller også de uomskårne? Vi sier jo at troen blev regnet Abraham til rettferdighet;
- ¹⁰ hvorledes blev den da tilregnet ham? da han var omskåret, eller da han hadde forhud? Ikke da han var omskåret, men da han hadde forhud,
- ¹¹ og han fikk omskjærelsens tegn som et segl på rettferdigheten ved den tro som han hadde da han var uomskåret, forat han skulde være far til alle de uomskårne som tror, så rettferdigheten kunde tilregnes også dem,
- ¹² og far til de omskårne som ikke bare har omskjærelsen, men også vandrer i fotsporene av den tro som vår far Abraham hadde da han var uomskåret.
- ¹³ For ikke ved loven fikk Abraham eller hans ætt det løfte at han skulde være arving til verden, men ved troens rettferdighet.
- ¹⁴ For dersom de som holder sig til loven, er arvinger, da er troen blitt unyttig, og løftet blitt til intet;
- ¹⁵ for loven virker vrede; men hvor det ikke er nogen lov, er det heller ingen overtredelse.
- ¹⁶ Derfor fikk han løftet ved troen, forat det kunde være som en nåde, så løftet kunde stå fast for hele ætten, ikke bare for den som har loven, men også for den som har Abrahams tro, han som er far til oss alle
- ¹⁷ -- som skrevet er: Til mange folks far har jeg satt dig-for Guds åsyn, hvem han trodde, han som gjør de døde levende og nevner det som ikke er til, som om det var til.
- ¹⁸ Mot håp trodde han med håp, forat han skulde bli mange folks far efter det som sagt var: Så skal din ætt bli;
- ¹⁹ og uten å bli svak i troen så han på sitt eget legeme, som var utlevd, han var næsten hundre år gammel, og på Saras utdødde morsliv;
- ²⁰ på Guds løfte tvilte han ikke i vantro, men blev sterk i sin tro, idet han gav Gud æren
- ²¹ og var fullt viss på at det han hadde lovt, det var han også mektig til å gjøre.
- ²² Derfor blev det også regnet ham til rettferdighet.
- ²³ Men ikke bare for hans skyld er det skrevet at det blev tilregnet ham,
- ²⁴ men også for vår skyld, som det vil bli tilregnet, vi som tror på ham som opvakte Jesus, vår Herre, fra de døde,
- ²⁵ han som blev gitt for våre overtredelser og opreist til vår rettferdiggjørelse.

KAPITTEL 5

Da vi nu altså er rettferdiggjort av troen, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus,

² ved hvem vi også har fått adgang ved troen til denne nåde i hvilken vi står, og vi roser oss av håp om Guds herlighet;

- ³ ja, ikke bare det, men vi roser oss også av våre trengsler, for vi vet at trengselen virker tålmodighet,
- ⁴ og tålmodigheten et prøvet sinn, og det prøvede sinn håp,
- ⁵ og håpet gjør ikke til skamme, fordi Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved den Hellige Ånd, som er oss gitt.
- ⁶ For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.
- ⁷ For neppe vil noen gå i døden for en rettferdig -- for en som er god, kunde kanskje noen ta sig på å dø --
- ⁸ men Gud viser sin kjærlighet mot oss derved at Kristus døde for oss mens vi ennå var syndere.
- ⁹ Så meget mere skal vi da, efterat vi nu er rettferdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden.
- ¹⁰ For så sant vi blev forlikt med Gud ved hans Sønns død da vi var fiender, så skal vi så meget mere bli frelst ved hans liv efterat vi er blitt forlikt;
- ¹¹ ja, ikke bare det, men vi roser oss også av Gud ved vår Herre Jesus Kristus, ved hvem vi nu har fått forlikelsen.
- ¹² Derfor, likesom synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden ved synden, og døden således trengte igjennem til alle mennesker, fordi de syndet alle --
- ¹³ for vel var det synd i verden før loven, men synden tilregnes ikke hvor det ingen lov er;
- ¹⁴ men allikevel hersket døden fra Adam til Moses også over dem som ikke hadde syndet i likhet med Adams overtredelse, han som er et forbillede på den som skulde komme.
- ¹⁵ Men ikke er det med nådegaven således som med fallet; for er de mange død ved den enes fall, da er meget mere Guds nåde og gaven i det ene menneske Jesu Kristi nåde blitt overvettets rik for de mange.
- ¹⁶ Og ikke er det med gaven således som det blev da én syndet; for dommen blev til fordømmelse for éns skyld, men nådegaven til frifinnelsesdom for mange falls skyld.
- ¹⁷ For kom døden til å herske ved den ene på grunn av den enes fall, så skal meget mere de som får nådens og rettferdighets-gavens overvettets rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus.
- ¹⁸ Altså: likesom éns fall blev til fordømmelse for alle mennesker, således blev også éns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker;
- ¹⁹ for likesom de mange er blitt syndere ved det ene menneskes ulydighet, så skal også de mange bli rettferdige ved den enes lydighet.
- ²⁰ Men loven kom til forat fallet skulde bli stort; men hvor synden blev stor, blev nåden enda større,
- ²¹ forat likesom synden hersket ved døden, så skulde også nåden herske ved rettferdighet til et evig liv ved Jesus Kristus, vår Herre.

KAPITTEL 6

Hvad skal vi da si? skal vi holde ved i synden, forat nåden kan bli dess større?

² Langt derifra! vi som er avdød fra synden, hvorledes skulde vi ennå leve i den?

³ Eller vet I ikke at alle vi som blev døpt til Kristus Jesus, blev døpt til hans død?

⁴ Vi blev altså begravet med ham ved dåpen til døden, forat likesom Kristus blev opreist fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt levnet.

⁵ For er vi blitt forenet med ham ved likheten med hans død, så skal vi også bli det ved

likheten med hans opstandelse,

⁶ da vi jo vet dette at vårt gamle menneske blev korsfestet med ham forat synde-legemet skulde bli til intet, så vi ikke mere skal tjene synden;

⁷ for den som er død, er rettferdiggjort fra synden.

⁸ Men er vi død med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham,

⁹ fordi vi vet at efterat Kristus er opstanden fra de døde, dør han ikke mere; døden har ikke mere nogen makt over ham;

¹⁰ for sin død, den døde han én gang for synden, men sitt liv, det lever han for Gud.

¹¹ Således skal også I akte eder som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus.

¹² La derfor ikke synden herske i eders dødelige legeme, så I lyder dets lyster;

¹³ by heller ikke eders lemmer frem for synden som urettferdighets våben, men by eder frem for Gud som de som av døde er blitt levende, og eders lemmer som rettferdighets våben for Gud!

¹⁴ For synden skal ikke herske over eder; I er jo ikke under loven, men under nåden.

¹⁵ Hva da? skal vi synde, siden vi ikke er under loven, men under nåden? Langt derifra!

¹⁶ vet I ikke at når I byr eder frem for nogen som tjenere til lydighet, da er I også tjenere under den som I så lyder, enten det er under synden til død eller under lydigheten til rettferdighet?

¹⁷ Men Gud være takk at I vel har vært syndens tjenere, men nu av hjertet er blitt lydige mot den lærdomsform som I er blitt overgitt til!

¹⁸ Men idet I er blitt frigjort fra synden, er I trådt i rettferdighetens tjeneste.

¹⁹ Jeg taler på menneskelig vis for eders kjøds skrøpelighets skyld. For likesom I bød eders lemmer frem som tjenere for urenheten og urettferdigheten til urettferdighet, således by nu eders lemmer frem som tjenere for rettferdigheten til helliggjørelse!

²⁰ For dengang da I var syndens tjenere, var I fri fra rettferdigheten.

²¹ Hva frukt hadde I da dengang? Slikt som I nu skammer eder over; for utgangen på det er døden.

²² Men nu, da I er frigjort fra synden og er trådt i Guds tjeneste, har I eders frukt til helliggjørelse, og til utgang et evig liv.

²³ For den lønn som synden gir, er døden, men Guds nådegave er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.

KAPITTEL 7

Eller vet I ikke, brødre -- jeg taler jo til slike som kjenner loven -- at loven hersker over mennesket så lenge det lever?

² Den gifte kvinne er jo ved loven bundet til sin mann så lenge han lever; men dersom mannen dør, er hun løst fra loven som bandt henne til mannen.

³ Derfor skal hun kalles en horkvinne om hun, mens mannen lever, ekter en annen mann; men dersom mannen dør, er hun fri fra loven, så hun ikke blir en horkvinne om hun ekter en annen mann.

⁴ Derfor, mine brødre, døde også I fra loven ved Kristi legeme, forat I skulde høre en annen til, ham som er opstanden fra de døde, så vi kan bære frukt for Gud.

⁵ For da vi var i kjødet, virket de syndige lyster, som vaktet ved loven, således i våre lemmer at vi bar frukt for døden;

- ⁶ men nu er vi løst fra loven, idet vi er død fra det som vi var fanget under, så vi tjener i Åndens nye vesen, og ikke i bokstavens gamle vesen.
- ⁷ Hva skal vi da si? er loven synd? Langt derifra! men jeg kjente ikke synden uten ved loven; for begjærligheten kjente jeg ikke dersom ikke loven hadde sagt: Du skal ikke begjære.
- ⁸ Men synden tok anledning av budet og virket alskens begjærighet i mig; for uten lov er synden død.
- ⁹ Jeg levde en tid uten lov; men da budet kom, blev synden levende igjen,
- ¹⁰ jeg derimot døde; og budet, som var til liv, det blev funnet å være mig til død;
- ¹¹ for synden tok anledning av budet og dåret og drepte mig ved det.
- ¹² Så er da loven hellig, og budet hellig og rettfærdig og godt.
- ¹³ Er da det som er godt, blitt mig til død? Langt derifra! men det var synden, forat den skulde vise sig som synd, idet den voldte mig døden ved det som er godt -- forat synden skulde bli overvættets syndig ved budet.
- ¹⁴ For vi vet at loven er åndelig; jeg derimot er kjødelig, solgt under synden;
- ¹⁵ for hvad jeg gjør, vet jeg ikke; for jeg gjør ikke det som jeg vil; men det som jeg hater, det gjør jeg.
- ¹⁶ Men gjør jeg det som jeg ikke vil, da vidner jeg jo med loven at den er god;
- ¹⁷ men nu er det ikke mere jeg som gjør det, men synden, som bor i mig.
- ¹⁸ For jeg vet at i mig, det er i mitt kjød, bor intet godt; for viljen har jeg, men å gjøre det gode makter jeg ikke;
- ¹⁹ for jeg gjør ikke det gode som jeg vil, men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg.
- ²⁰ Men gjør jeg det som jeg ikke vil, da er det ikke mere jeg som gjør det, men synden, som bor i mig.
- ²¹ Så finner jeg da den lov for mig, jeg som vil gjøre det gode, at det onde ligger mig for hånden;
- ²² for jeg har lyst til Guds lov efter mitt innvortes menneske,
- ²³ men jeg ser en annen lov i mine lemmer, som strider mot loven i mitt sinn og tar mig til fange under syndens lov, den som er i mine lemmer.
- ²⁴ Jeg elendige menneske! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?
- ²⁵ Gud være takk ved Jesus Kristus, vår Herre! -- Så tjener da jeg Guds lov med mitt sinn, men syndens lov med mitt kjød.

KAPITTEL 8

- S**å er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus;
- ² for livets Ånds lov har i Kristus Jesus frigjort mig fra syndens og dødens lov.
- ³ For det som var umulig for loven, idet den var maktesløs ved kjødet, det gjorde Gud, idet han sendte sin Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld og fordømte synden i kjødet,
- ⁴ forat lovens krav skulde bli opfyldt i oss, vi som ikke vandrer efter kjødet, men efter Ånden.
- ⁵ For de som er efter kjødet, attrår det som hører kjødet til, men de som er efter Ånden, attrår det som hører Ånden til.
- ⁶ For kjødets attrå er død, men Åndens attrå er liv og fred,

⁷ fordi kjødets attrå er fiendskap mot Gud -- for det er ikke Guds lov lydig, kan heller ikke være det --

⁸ og de som er i kjødet, kan ikke tekkes Gud.

⁹ Men I er ikke i kjødet, men i Ånden, såfremt Guds Ånd bor i eder; men har nogen ikke Kristi Ånd, da hører han ikke ham til.

¹⁰ Men er Kristus i eder, da er vel legemet dødt på grunn av synd, men ånden er liv på grunn av rettferdighet.

¹¹ Men dersom hans Ånd som opvakte Jesus fra de døde, bor i eder, da skal han som opvakte Kristus fra de døde, også levendegjøre eders dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i eder.

¹² Derfor, brødre, står vi ikke i gjeld til kjødet, så vi skulde leve etter kjødet;

¹³ for dersom I lever etter kjødet, da skal I dø; men dersom I døder legemets gjerninger ved Ånden, da skal I leve.

¹⁴ For så mange som drives av Guds Ånd, de er Guds barn.

¹⁵ I fikk jo ikke trældommens ånd, så I atter skulde frykte, men I fikk barnekårets Ånd, ved hvilken vi roper: Abba, Fader!

¹⁶ nden selv vidner med vår ånd at vi er Guds barn;

¹⁷ men er vi barn, da er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, såfremt vi lider med ham, forat vi også skal herliggjøres med ham.

¹⁸ For jeg holder for at den nærværende tids lidelser ikke er å akte mot den herlighet som skal åpenbares på oss.

¹⁹ For skapningen lenges og stunder etter Guds barns åpenbarelse;

²⁰ skapningen blev jo lagt under forgjengelighet -- ikke godvillig, men etter hans vilje som la den derunder --

²¹ i håp om at også skapningen skal bli frigjort fra forgjengelighetens trældom til Guds barns herlighets frihet.

²² For vi vet at hele skapningen tilsammen sukker og er tilsammen i smerte inntil nu;

²³ ja, ikke bare det, men også vi som dog har Åndens førstegrøde, også vi sukker med oss selv, idet vi stunder etter vårt barnekår, vårt legemes forløsning.

²⁴ For i håpet er vi frelst; men et håp som sees, er ikke noget håp; hvorfor skulde en håpe det som han ser?

²⁵ Men dersom vi håper det vi ikke ser, da stunder vi etter det med tålmod.

²⁶ Men i like måte kommer også Ånden vår skrøpelighet til hjelp; for vi vet ikke hvad vi skal bede om, slik som vi trenger det; men Ånden selv går i forbønn for oss med usigelige sukk,

²⁷ og han som ransaker hjertene, vet hvad Åndens attrå er; for etter Guds vilje går han i forbønn for de hellige.

²⁸ Og vi vet at alle ting tjener dem til gode som elsker Gud, dem som etter hans råd er kalt.

²⁹ For dem som han forut kjente, dem har han også forut bestemt til å bli likedannet med hans Sønns bilde, forat han skulde være den førstefødte blandt mange brødre;

³⁰ og dem som han forut bestemte, dem har han også kalt; og dem som han kalte, dem har han også rettferdiggjort; og dem som han rettferdiggjorde, dem har han også herliggjort.

³¹ Hva skal vi da si til dette? Er Gud for oss, hvem er da imot oss?

³² Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvorledes skal han

kunne annet enn gi oss alle ting med ham?

³³ Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettferdiggjør;

³⁴ hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja, hvad mere er, som også er opstanden, som også er ved Guds høire hånd, som også går i forbønn for oss;

³⁵ hvem vil skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel eller angst eller forfølgelse eller hunger eller nakenhet eller fare eller sverd?

³⁶ som skrevet er: For din skyld drepes vi hele dagen; vi er regnet som slaktefår.

³⁷ Men i alt dette vinner vi mere enn seier ved ham som elsket oss.

³⁸ For jeg er viss på at hverken død eller liv, hverken engler eller krefter, hverken det som nu er eller det som komme skal, eller nogen makt,

³⁹ hverken høide eller dybde eller nogen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.

KAPITTEL 9

Jeg sier sannhet i Kristus, jeg lyver ikke, min samvittighet vidner med mig i den Hellige Ånd,

² at jeg har en stor sorg og en uavlatelig gremmelse i mitt hjerte.

³ For jeg vilde ønske at jeg selv var forbannet bort fra Kristus for mine brødre, mine frender etter kjødet,

⁴ de som er israelitter, de som barnekåret og herligheten og paktene og lovgivningen og gudstjenesten og løftene tilhører,

⁵ de som fedrene tilhører, og som Kristus er kommet fra etter kjødet, han som er Gud over alle ting, velsignet i evighet. Amen.

⁶ Dog ikke som om Guds ord har slått feil. For ikke alle som er av Israels ætt, er derfor Israel;

⁷ heller ikke er alle, fordi de er Abrahams ætt, derfor hans barn; men: I Isak skal det nevnes dig en ætt,

⁸ det er: ikke kjødets barn er Guds barn, men løftets barn regnes til ætten;

⁹ for et løftes ord er dette: Ved denne tid vil jeg komme, og da skal Sara ha en sønn.

¹⁰ Og ikke bare dette; men så var det også med Rebekka, hun som var fruktsommelig ved én, Isak, vår far.

¹¹ For da de ennu var ufødte og ennu ikke hadde gjort hverken godt eller ondt -- forat Guds råd etter hans utvelgelse skulde stå ved makt, ikke ved gjerninger, men ved ham som kaller --

¹² da blev det sagt til henne: Den eldste skal tjene den yngste;

¹³ som skrevet er: Jakob elsket jeg, men Esau hatet jeg.

¹⁴ Hva skal vi da si? er der vel urettferdighet hos Gud? Langt derifra!

¹⁵ for til Moses sier han: Jeg vil miskunne mig over den som jeg miskunner mig over, og ynkes over den som Jeg ynkes over.

¹⁶ Så står det da ikke til den som vil, heller ikke til den som løper, men til Gud, som gjør miskunnhet.

¹⁷ For Skriften sier til Farao: Just til dette opreiste jeg dig at jeg kunde vise min makt på dig, og at mitt navn kunde bli kunngjort over all jorden.

¹⁸ Altså: hvem han vil, den miskunner han sig over; og hvem han vil, den forherder han.

- ¹⁹ Du vil da si til mig: Hvad har han da ennu å klage over? for hvem står vel hans vilje imot?
- ²⁰ Men hvem er da du, menneske, som tar til gjenmæle mot Gud? Vil da verket si til virkeren: Hvorfor gjorde du mig slik?
- ²¹ Eller har ikke pottemakeren makt over leret, så han av samme deig kan arbeide det ene kar til ære, det andre til vanære?
- ²² Men om nu Gud, skjønt han vilde vise sin vrede og kunngjøre sin makt, dog i stort langmod tålte vredens kar, som var dannet til undergang,
- ²³ så han også kunde kunngjøre sin herlighets rikdom over miskunnhetens kar, som han forut hadde beredt til herlighet?
- ²⁴ Og til å bli slike kalte han også oss, ikke bare av jøder, men også av hedninger,
- ²⁵ som han også sier hos Hoseas: Det som ikke er mitt folk, vil jeg kalle mitt folk, og henne som ikke er elsket, vil jeg kalle min elskede,
- ²⁶ og det skal skje: På det sted hvor det blev sagt til dem: I er ikke mitt folk, der skal de kalles den levende Guds barn.
- ²⁷ Og Esaias roper ut over Israel: Om tallet på Israels barn er som havets sand, så skal bare levningen bli frelst;
- ²⁸ for sitt ord skal Herren utføre og hastig fullbyrde på jorden.
- ²⁹ Og som Esaias forut har sagt: Hadde ikke den Herre Sebaot levnet oss en sæd, så var vi blitt som Sodoma og gjort like med Gomorra.
- ³⁰ Hvad skal vi da si? At hedninger som ikke søkte rettferdighet, de vant rettferdighet, men det var rettferdigheten av tro;
- ³¹ Israel derimot, som søkte rettferdighetens lov, de vant ikke frem til denne lov.
- ³² Hvorfor det? Fordi de ikke søkte den ved tro, men ved gjerninger; for de støtte an mot snublestenen,
- ³³ som skrevet er: Se, jeg legger i Sion en snublesten og en anstøtsklippe; den som tror på ham, skal ikke bli til skamme.

KAPITTEL 10

Brødre! mitt hjertes ønske og min bønn til Gud for dem er at de må bli frelst.

- ² For jeg gir dem det vidnesbyrd at de har nidkjærhet for Gud, men ikke med skjønnsomhet;
- ³ for da de ikke kjente Guds rettferdighet og strevde efter å grunne sin egen rettferdighet, gav de sig ikke inn under Guds rettferdighet.
- ⁴ For Kristus er lovens ende, til rettferdighet for hver den som tror.
- ⁵ For Moses skriver om rettferdigheten av loven: Det menneske som gjør disse ting, skal leve ved dem;
- ⁶ men rettferdigheten av troen sier så: Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal fare op til himmelen -- det vil si: for å hente Kristus ned? -
- ⁷ eller: Hvem skal fare ned i avgrunnen -- det vil si: for å hente Kristus op fra de døde? -
- ⁸ Men hvad sier den? Ordet er dig nær, i din munn og i ditt hjerte; det er troens ord, det som vi forkynner,
- ⁹ for dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud opvakte ham fra de døde, da skal du bli frelst;

- ¹⁰ for med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen bekjenner en til frelse.
- ¹¹ For Skriften sier: Hver den som tror på ham, skal ikke bli til skamme.
- ¹² Det er jo ingen forskjell på jøde og greker; de har alle den samme Herre, som er rik nok for alle som påkaller ham;
- ¹³ for hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.
- ¹⁴ Hvorledes kan de da påkalle den som de ikke tror på? og hvorledes kan de tro der de ikke har hørt? og hvorledes kan de høre uten at det er nogen som forkynner?
- ¹⁵ og hvorledes kan de forkynne uten at de blir utsendt? som skrevet er: Hvor fagre deres føtter er som forkynner fred, som bærer godt budskap!
- ¹⁶ Men ikke alle var lydige mot evangeliet. For Esaias sier: Herre! hvem trodde vel det han hørte av oss?
- ¹⁷ Så kommer da troen av forkynnelsen, og forkynnelsen ved Kristi ord;
- ¹⁸ men jeg sier: Har de da ikke fått høre? Jo til visse; deres røst gikk ut til all jorden, og deres ord til jorderikes ende.
- ¹⁹ Men jeg sier: Kjente da Israel ikke til det? Først sier Moses: Jeg vil gjøre eder nidkjære på det som ikke er et folk; på et uforstandig folk vil jeg gjøre eder harme;
- ²⁰ og Esaias våger sig til å si: Jeg blev funnet av dem som ikke søkte mig; jeg åpenbarte mig for dem som ikke spurte efter mig;
- ²¹ men om Israel sier han: Hele dagen rakte jeg mine hender ut til et ulydig og gjenstridig folk.

KAPITTEL 11

- J**eg sier altså: Har da Gud forkastet sitt folk? Langt derifra! også jeg er jo en israelitt, av Abrahams ætt, av Benjamins stamme;
- ² Gud har ikke forkastet sitt folk, som han forut kjente. Eller vet I ikke hvad Skriften sier på det sted om Elias, hvorledes han treder frem for Gud mot Israel:
- ³ Herre! dine profeter drepte de, dine alter rev de ned, og jeg blev alene tilbake, og de står mig efter livet.
- ⁴ Men hvad sier Guds svar til ham? Jeg har levnet mig syv tusen menn som ikke har bøiet kne for Ba'al.
- ⁵ Således er det da også i denne tid blitt en levning tilbake efter nådens utvelgelse;
- ⁶ men er det av nåde, da er det ikke mere av gjerninger, ellers blir nåden ikke mere nåde.
- ⁷ Hvorledes altså? Det som Israel attrår, det har det ikke nådd; men de utvalgte har nådd det, de andre er blitt forherdet,
- ⁸ som skrevet er: Gud gav dem en treghets ånd, øine til ikke å se med og ører til ikke å høre med, inntil den dag idag.
- ⁹ Og David sier: La deres bord bli dem til en strikke og en snare og en felle og en gjengjeldelse for dem!
- ¹⁰ la deres øine bli formørket, så de ikke ser, og bøi alltid deres rygg!
- ¹¹ Jeg sier altså: Har de da snublet for å falle? Langt derifra! men ved deres fall er frelsen kommet til hedningene, forat dette skal vekke dem til nidkjærhet;
- ¹² men er deres fall en rikdom for verden, og er tapet av dem en rikdom for hedninger, hvor meget mere da deres fylde!
- ¹³ For til eder taler jeg, I hedninger! Så sant som jeg er hedningenes apostel, priser jeg

mitt embede,

14 om jeg bare kunde vekke mine kjødelige frender til nidkjærhet og få frelst nogen av dem.

15 For er verden blitt forlikt med Gud ved deres forkastelse, hvad annet vil da deres antagelse bli enn liv av døde?

16 Men er førstegrøden hellig, da er deigen det også, og er roten hellig, da er grenene det også.

17 Om nu allikevel nogen av grenene blev avbrutt, og du som var en vill oljekvist, blev innpodet iblandt dem og fikk del med dem i oljetreets rot og fedme,

18 da ros dig ikke mot grenene! men hvis du roser dig, så er det dog ikke du som bærer roten, men roten som bærer dig.

19 Du vil da si: Grenene blev avbrutt forat jeg skulde bli innpodet.

20 Vel! ved sin vantro blev de avbrutt, men du står ved din tro; vær ikke overmodig, men frykt!

21 for sparte Gud ikke de naturlige grener, da vil han heller ikke spare dig.

22 Så se da Guds godhet og strenghet: Strenghet er over dem som er falt, men over dig er Guds godhet, såfremt du holder dig til hans godhet, ellers skal også du bli avhugget.

23 Men hine skal også bli innpodet, såfremt de ikke holder ved i sin vantro; for Gud er mektig til å innpode dem igjen.

24 For blev du avhugget av det oljetre som er vilt av naturen, og mot naturen innpodet i et godt oljetre, hvor meget mere skal de da bli innpodet i sitt eget oljetre, disse som av naturen hører det til.

25 For jeg vil ikke, brødre, at I skal være uvitende om denne hemmelighet -- forat I ikke skal tykkes eder selv kloke -- at forherdelse delvis er kommet over Israel, inntil fylden av hedningene er kommet inn,

26 og således skal hele Israel bli frelst, som skrevet er: Fra Sion skal redningsmannen komme, han skal bortrydde ugudelighet fra Jakob,

27 og når jeg borttar deres synder, da er dette min pakt med dem.

28 Efter evangeliet er de fiender for eders skyld, men efter utvelgelsen er de elsket for fedrenes skyld;

29 for sine nådegaver og sitt kall angrer Gud ikke på.

30 For likesom I før var ulydige mot Gud, men nu har fått miskunn ved disses ulydighet,

31 så har også disse nu vært ulydige, forat de også skal få miskunn ved den miskunn som er blitt eder til del;

32 for Gud har overgitt dem alle til ulydighet forat han kunde miskunne sig over dem alle.

33 O dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usporlige hans veier!

34 For hvem kjente Herrens sinn? eller hvem var hans rådgiver?

35 Eller hvem gav ham noget først, så han skulde få vederlag igjen?

36 For av ham og ved ham og til ham er alle ting; ham være æren i evighet! Amen.

KAPITTEL 12

Jeg formaner eder altså, brødre, ved Guds miskunn at I fremstiller eders legemer som et levende, hellig, Gud velbehagelig offer -- dette er eders åndelige gudstjeneste --

² og skikk eder ikke like med denne verden, men bli forvandlet ved fornyelsen av eders sinn, så I kan prøve hvad som er Guds vilje: det gode og velbehagelige og fullkomne!

³ For ved den nåde som er mig gitt, sier jeg til enhver iblandt eder at han ikke skal tenke høiere enn han bør tenke, men tenke så at han tenker sindig, alt efter som Gud har tilmålt enhver hans mål av tro.

⁴ For likesom vi har mange lemmer på ett legeme, men ikke alle lemmene har samme gjerning,

⁵ således er vi mange ett legeme i Kristus, men hver for sig er vi hverandres lemmer.

⁶ Og da vi har ulike nådegaver, alt efter den nåde som er oss gitt, så la oss, om vi har profetisk gave, bruke den efter som vi har tro til,

⁷ eller om vi har en tjeneste, ta vare på tjenesten, eller om en er lærer, på lærdommen,

⁸ eller om en skal formane, på formaningen; den som utdeler, gjøre det med ærlig hu; den som er forstander, være det med iver; den som gjør barmhjertighet, gjøre det med glede!

⁹ Kjærligheten være uten skrømt; avsky det onde, hold fast ved det gode!

¹⁰ Vær ømhjertede mot hverandre i broderkjærlighet; kappes om å hedre hverandre!

¹¹ Vær ikke lunkne i eders iver; vær brennende i ånden; tjen Herren!

¹² Vær glade i håpet, tålmodige i trengselen, vedholdende i bønnen.

¹³ Ta eder av de hellige i deres trang; legg vinn på gjestfrihet!

¹⁴ Velsign dem som forfølger eder; velsign, og forbann ikke!

¹⁵ Gled eder med de glade, og gråt med de gråtende!

¹⁶ Ha ett sinnelag mot hverandre; attrå ikke det høie, men hold eder gjerne til det lave; vær ikke selvkloke!

¹⁷ Gjengjeld ikke nogen ondt med ondt; legg vinn på det som godt er, for alle menneskers åsyn!

¹⁸ Såfremt det er mulig, da hold I på eders side fred med alle mennesker!

¹⁹ Hevn eder ikke selv, mine elskede, men gi vreden rum! for det er skrevet: Mig hører hevnen til, jeg vil gjengjelde, sier Herren.

²⁰ Om da din fiende hungrer, så gi ham å ete; om han tørster, gi ham å drikke! for når du gjør dette, sanker du gloende kull på hans hode.

²¹ La dig ikke overvinne av det onde, men overvinn det onde med det gode!

KAPITTEL 13

Hver sjel være lydig mot de foresatte øvrigheter! for det er ikke øvrighet uten av Gud, men de som er, de er innsatt av Gud,

² så at den som setter sig imot øvrigheten, står Guds ordning imot; men de som står imot, skal få sin dom.

³ For de styrende er ikke til redsel for den gode gjerning, men for den onde. Men vil du slippe å frykte for øvrigheten? Gjør det som godt er, så skal du ha ros av den;

⁴ for den er Guds tjener, dig til gode. Men gjør du det som ondt er, da frykt! for den bærer ikke sverdet for intet; for den er Guds tjener, en hevner til straff over den som gjør det som ondt er.

⁵ Derfor er det nødvendig å være lydig mot den, ikke bare for straffens skyld, men også

for samvittighetens.

⁶ Derfor betaler I jo også skatt; for de er Guds tjenere, som nettop tar vare på dette.

⁷ Gi alle det I er dem skyldige: den skatt som skatt tilkommer, den toll som toll tilkommer, den frykt som frykt tilkommer, den ære som ære tilkommer!

⁸ Bli ingen noget skyldige, uten det å elske hverandre! for den som elsker den annen, har opfylt loven.

⁹ For det ord: Du skal ikke drive hor, du skal ikke slå ihjel, du skal ikke stjele, du skal ikke begjære, og hvad andre bud det kan være, det samles til ett i dette ord: Du skal elske din næste som dig selv.

¹⁰ Kjærligheten gjør ikke næsten noget ondt; derfor er kjærligheten lovens oppfyllelse.

¹¹ Og dette må vi gjøre, da vi kjenner tiden, at timen er kommet da vi skal våkne op av søvne; for frelsen er oss nærmere nu enn dengang vi kom til troen.

¹² Det lider med natten, og det stunder til dag; la oss derfor avlegge mørkets gjerninger, men iklæ oss lysets våben!

¹³ La oss vandre sømmelig, som om dagen, ikke i svir og drikk, ikke i løsaktighet og skamløshet, ikke i kiv og avind,

¹⁴ men iklæ eder den Herre Jesus Kristus, og bær ikke således omsorg for kjødet at det vekkes begjærigheter!

KAPITTEL 14

Ta eder av den som er svak i troen, uten å sette eder til doms over hans tanker!

² Den ene har tro til å ete alt, men den som er svak, eter bare urter;

³ den som eter, ringeakte ikke den som ikke eter, og den som ikke eter, dømme ikke den som eter! for Gud har jo tatt sig av ham.

⁴ Hvem er du som dømmer en fremmed svenn? Han står eller faller for sin egen herre; dog, han skal bli stående; for Herren er mektig til å holde ham oppe.

⁵ Den ene akter en dag fremfor en annen, den andre akter alle dager like; enhver være fullt sikker i sitt eget sinn!

⁶ Den som akter på dagen, gjør det for Herren, og den som ikke akter på dagen, gjør det for Herren. Og den som eter, gjør det for Herren, for han takker Gud; og den som ikke eter, gjør det for Herren og takker Gud.

⁷ For ingen av oss lever for sig selv, og ingen dør for sig selv;

⁸ for om vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør vi for Herren; enten vi da lever eller vi dør, hører vi Herren til.

⁹ For derfor døde Kristus og blev levende igjen at han skulde være herre både over levende og over døde.

¹⁰ Men du, hvorfor dømmer du din bror? eller du, hvorfor ringeakter du din bror? vi skal jo alle stilles frem for Guds domstol.

¹¹ For det er skrevet: Så sant jeg lever, sier Herren, for mig skal hvert kne bøie sig, og hver tunge skal prise Gud.

¹² Så skal da hver av oss gjøre Gud regnskap for sig selv.

¹³ Derfor, la oss ikke mere dømme hverandre, men fell heller den dom at I ikke skal legge anstøt eller felle for eders bror!

¹⁴ Jeg vet og er viss på det i den Herre Jesus at ingen ting er uren i sig selv; men for den som holder noget for urent, for ham er det urent.

- 15** For dersom det voldes din bror sorg ved din mat, da vandrer du ikke lenger i kjærlighet; før ikke ved din mat den i fortapelse som Kristus er død for!
- 16** La da ikke eders gode bli spottet!
- 17** Guds rike består jo ikke i å ete og drikke, men i rettferdighet og fred og glede i den Hellige Ånd;
- 18** for den som heri tjener Kristus, han er velbehagelig for Gud og tekkelig for mennesker.
- 19** La oss derfor strebe efter det som tjener til fred og til innbyrdes oppbyggelse!
- 20** Nedbryt ikke Guds verk for mats skyld! Alt er vel rent, men det er ondt for det menneske som eter med samvittighets-ansløt;
- 21** det er godt ikke å ete kjøtt eller drikke vin eller gjøre noget som din bror støter sig ved.
- 22** Du har tro? Ha den hos dig selv, for Gud! Salig er den som ikke dømmer sig selv i det han velger;
- 23** men den som tviler -- dersom han eter, så er han dømt, fordi det ikke er gjort av tro; alt som ikke er av tro, er synd.

KAPITTEL 15

Vi som er sterke, er skyldige til å bære de svakes skrøpeligheter og ikke være oss selv til behag;

- 2** enhver av oss være sin næste til behag, til hans gagn, til oppbyggelse!
- 3** For Kristus levde heller ikke sig selv til behag, men, som skrevet er: Deres hån som hånede dig, falt på mig.
- 4** For alt som før er skrevet, det er skrevet oss til lærdom, forat vi skal ha håp ved det tålmod og den trøst som skriftene gir.
- 5** Men tålmodets og trøstens Gud gi eder å ha ett sinn innbyrdes efter Kristi Jesu forbillede,
- 6** så at I enige, med én munn, kan prise Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader!
- 7** Derfor ta eder av hverandre, likesom og Kristus tok sig av eder til Guds ære!
- 8** Jeg mener: Kristus er blitt en tjener for de omskårne for Guds sanndruhets skyld, for å stadfeste løftene til fedrene,
- 9** men hedningene skal prise Gud for miskunnhet, som skrevet er: Derfor vil jeg prise dig iblandt hedninger og lovsynge ditt navn.
- 10** Og atter sier Skriften: Gled eder, I hedninger, sammen med hans folk!
- 11** Og atter: Lov Herren, alle hedninger, og pris ham, alle folk!
- 12** Og atter sier Esaias: Det skal komme det Isais rotskudd, han som reiser sig for å herske over hedninger; på ham skal hedningene håpe.
- 13** Men håpets Gud fyller eder med all glede og fred i eders tro, så I kan være rike på håp ved den Hellige Ånds kraft!
- 14** Men også jeg, mine brødre, har den visse tro om eder at I av eder selv er fulle av godhet, fylt med all kunnskap, i stand til også å formane hverandre;
- 15** men allikevel har jeg til dels skrevet eder noget djervt til for atter å påminne eder, efter den nåde som er mig gitt av Gud,
- 16** at jeg skal være Kristi Jesu offerprest for hedningene, idet jeg prestelig forvalter Guds evangelium, forat hedningene kan bli et velbehagelig offer, helliget ved den Hellige Ånd.
- 17** Derfor har jeg min ros i Kristus Jesus, i min tjeneste for Gud;

- ¹⁸ for jeg vil ikke driste mig til å tale om annet enn det som Kristus har virket ved mig for å føre hedningene til lydighet, ved ord og gjerning,
- ¹⁹ ved tegns og underes kraft, ved Åndens kraft, så at jeg fra Jerusalem og rundt omkring like til Illyria har fullt kunngjort Kristi evangelium,
- ²⁰ dog så at jeg satte min ære i å forkynne evangeliet, ikke der hvor Kristus allerede var nevnt, forat jeg ikke skulde bygge på fremmed grunnvoll,
- ²¹ men, som skrevet er: De som ikke har fått budskap om ham, skal se, og de som ikke har hørt, skal forstå.
- ²² Derved især er jeg blitt hindret fra å komme til eder;
- ²³ men nu, da jeg ikke lenger har rum i disse land, men i mange år har hatt lengsel etter å komme til eder,
- ²⁴ håper jeg å få se eder på gjennomreisen når jeg drar til Spania, og få følge av eder dit når jeg først i nogen mon har hatt godt av eder.
- ²⁵ Men nu drar jeg til Jerusalem i de helliges tjeneste.
- ²⁶ For Makedonia og Akaia har villet gjøre et sammenskudd for de fattige blandt de hellige i Jerusalem.
- ²⁷ De har så villet, og de står også i gjeld til dem; for har hedningene fått del i deres åndelige goder, da er de også skyldige til å tjene dem med de timelige.
- ²⁸ Når jeg da har fullført dette og lagt denne frukt i deres hender, vil jeg dra derfra gjennom eders by til Spania,
- ²⁹ og jeg vet at når jeg kommer til eder, skal jeg komme med en fylde av Kristi velsignelse.
- ³⁰ Men jeg formaner eder, brødre, ved vår Herre Jesus Kristus og ved Åndens kjærlighet at I strider sammen med mig i eders bønner for mig til Gud,
- ³¹ forat jeg må utfries fra de vantro i Judea, og mitt ærend til Jerusalem må tekkes de hellige,
- ³² så jeg kan komme til eder med glede, om Gud så vil, og få vederkvege mig sammen med eder.
- ³³ Fredens Gud være med eder alle! Amen.

KAPITTEL 16

- J**eg anbefaler eder Føbe, vår søster, som er menighets-tjenerinne i Kenkreæ,
- ² at I tar imot henne i Herren, som det sømmer sig for de hellige, og går henne til hånde i alt som hun måtte trenge eders hjelp i; for hun har også gått mange til hånde, ja mig selv.
- ³ Hils Priska og Akvilas, mine medarbeidere i Kristus Jesus,
- ⁴ de som har våget sitt eget liv for mitt, og som ikke alene jeg takker, men også alle menigheter av hedningene,
- ⁵ og hils menigheten i deres hus. Hils Epenetus, min elskede, som er Asias førstegrøde for Kristus.
- ⁶ Hils Maria, som har arbeidet meget for eder.
- ⁷ Hils Andronikus og Junias, mine frender og mine medfanger, de som har et godt navn blandt apostlene, de som også før mig er kommet til Kristus.
- ⁸ Hils Amplias, min elskede i Herren.
- ⁹ Hils Urbanus, vår medarbeider i Kristus, og Stakys, min elskede.
- ¹⁰ Hils Apelles, den prøvede i Kristus. Hils dem av Aristobulus' hus.

- ¹¹ Hils Herodion, min frende. Hils dem av Narkissus' hus som er i Herren.
- ¹² Hils Tryfena og Tryfosa, som har arbeidet i Herren. Hils Persis, den elskede, som har arbeidet meget i Herren.
- ¹³ Hils Rufus, den utvalgte i Herren, og hans og min mor.
- ¹⁴ Hils Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas, og brødrene hos dem.
- ¹⁵ Hils Filologus og Julia, Nereus og hans søster og Olympas, og alle de hellige hos dem.
- ¹⁶ Hils hverandre med et hellig kyss! Alle Kristi menigheter hilser eder.
- ¹⁷ Men jeg formaner eder, brødre, til å holde øie med dem som volder tvedrakten og anstøtene imot den lære som I har lært, og gå av veien for dem;
- ¹⁸ for disse tjener ikke vår Herre Jesus Kristus, men sin egen buk, og ved sin søte tale og sine fagre ord dårer de de enfoldiges hjerter.
- ¹⁹ For ordet om eders lydighet er kommet ut til alle; derfor gleder jeg mig over eder, men jeg ønsker at I skal være vise til det gode og rene for det onde.
- ²⁰ Men fredens Gud skal i hast knuse Satan under eders føtter. Vår Herre Jesu Kristi nåde være med eder!
- ²¹ Timoteus, min medarbeider, og Lukius og Jason og Sosipater, mine frender, hilser eder.
- ²² Jeg Tertius, som nedskriver brevet, hilser eder i Herren.
- ²³ Gajus, min og hele menighetens vert, hilser eder. Erastus, byens regnskapsfører, og broderen Kvartus hilser eder.
- ²⁴ Vår Herre Jesu Kristi nåde være med eder alle! Amen.
- ²⁵ Men ham som er mektig til å styrke eder efter mitt evangelium og Jesu Kristi forkynnelse, efter åpenbaringen av den hemmelighet som har vært fortidd i evige tider,
- ²⁶ men nu er kommet for lyset og ved profetiske skrifter efter den evige Guds befaling kunngjort for alle folk for å virke troens lydighet,
- ²⁷ ham, den ene vise Gud ved Jesus Kristus, være æren i all evighet! Amen.

For other languages please go to **www.wordproject.org**